

Sessió d'obertura: Trinitat Casasús, degana de la Facultat d'Economia de la Universitat de València; Juan Manuel Pérez Mira, vicedegà del Col·legi d'Economistes de València; Senén Florensa, director general de l'IEMed, i Joan B. Casas, degà del Col·legi d'Economistes de Catalunya i vice-president de l'IIVEE.

A la recerca de la Brussel·les mediterrània

“La Mediterrània i Europa” és la temàtica escollida per a la V Universitat d'Estudis Econòmics de l'EURAM que, organitzada per l'Institut d'Economia i Empresa Ignasi Villalonga, s'ha celebrat a València.

“**E**n aquest context de remodelació del poder econòmic al món, amb l'aparició de la potència emergent dels països asiàtics, que faran de contrapès al pol EUA-Europa, és clau que els països de l'Arc Mediterrani ens plantegem quin serà el nostre paper.” El degà del Col·legi d'Economistes de Catalunya i vice-president de l'Institut Ignasi Villalonga, Joan B. Casas, obria així, el 16 de juliol,

a València, les sessions de la Universitat d'Estudis Econòmics de l'Euroregió de l'Arc Mediterrani (EURAM), organitzada per l'Institut Ignasi Villalonga i que, en aquesta cinquena edició, s'ha dedicat a analitzar la imbricació de la Mediterrània (concretament, de la seva vessant meridional) amb Europa. Per fer-ho, val a dir, ha comptat, en paraules de Senén Florensa, director general de l'Institut Europeu de la Mediterrània (IEMed), amb

“un pannel absolutament excepcional: els millors especialistes de cada tema”, des de Javier Albarracín, responsable de Desenvolupament Socioeconòmic de l'IEMed, fins a Saïda Mendili, directora d'Assumptes Econòmics del Secretariat General de la Unió del Magrib Àrab (UMA), passant per Youssef Courbage, de l'Institut Nacional d'Estudis Demogràfics de París, Saki Aciman Behar, director general del Centre d'Estudis del Transport per a la Mediterrània Occidental (CETMO), Samir Radwan, de l'Economic Research Forum, a Egipte, Cristina Villó, de l'Institut Valencià de l'exportació egípcia, o José Luis Pardo, subdirector general d'Assumptes Generals de la UE, del Ministeri d'Exteriors espanyol, per citar tan sols alguns noms entre els participants.

I és que, ben mirat, la sensació compartida entre els assistents a aquesta Universitat d'Estudis Econòmics de l'EURAM, més enllà de tants matisos i punts de vista com cadascú pugui aportar a l'anàlisi des del seu àmbit i la seva perspectiva, és que ens trobem en un moment d'inflexió en les relacions euro-mediterrànies, que s'obre una “nova etapa” que encara té molts punts per definir. Determinar en quina mesura l'EURAM

pot tenir un paper rellevant en aquestes relacions (econòmiques, però també demogràfiques i culturals, etcètera), i si Barcelona podrà, per exemple, assumir en aquesta àrea un paper similar al de Brussel·les per al conjunt d'Europa, és precisament una de les qüestions que ara mateix són sobre la taula.

Aquesta “nova etapa” arreplega, segons explica Senén Florensa, l'herència encetada el 1995, arran de la conferència que va posar en marxa l'anomenat “Procés de Barcelona” amb la intenció d'assolir, per al conjunt mediterrani, “una àrea de pau i seguretat, un progrés econòmic compartit i un fluid diàleg intercultural.” Per bé que des d'aleshores “el món s'ha complicat” i això “ha afectat negativament el projecte d'associació d'Europa amb la part mediterrània del món àrab” i que, per tant, no s'han pogut atènyer “els objectius que volíem en la mesura que era necessari”, Florensa també assenyala indicadors que cal tenir en compte: fins al començament de la dècada del 2000, explica, “la diferència econòmica entre el nord i el sud de la mediterrània era molt abrupta. I creixia.”

Des d'aleshores, però, “s'ha detectat una dèbil convergència que cal que es confirmi i, sobretot, que s'acceleri.” Perquè, raona el director general de l'IEMed, al mateix ritme “trigaria setanta anys a arribar a paràmetres òptims.” És per això, continua, que “cal accelerar el

El port d'Algier, un dels espais del dinamisme econòmic mediterrani.

canvi de tendència”: el canvi a la presidència dels EUA i el projecte de la Unió per la Mediterrània (UpM) són, al seu entendre, dos elements que poden contribuir a aquest impuls. Això malgrat les incògnites, que la flamant UpM continua sense aclarir (tot just celebra enguany el primer aniversari) i sense perdre de vista que, de la seva banda, la Xina ja fa temps que ha apostat per les inversions en aquesta zona. I que, tal com assenyala Javier Albarracín, a Algèria, per exemple (d'on arriba, no s'ha d'oblidar, el gas que es consumeix a l'EURAM), a més de ser-hi un soci comercial, i de construir-hi autopistes i centrals elèctriques,

està començant a ser-hi un important inversor productiu (ja hi ha començat a alçar plantes de fabricació d'automòbils, per exemple).

Al capdavant, un altre dels ponents, el catedràtic d'Economia de la Universitat de València, Josep Maria Jordan Gandulf, explicava que “més enllà del present moment de crisi econòmica, que afecta tant el nostre país com el nord d'Àfrica, hi ha un avenir en què el desenvolupament econòmic i social pot ser compartit entre ambdues ribes de la Mediterrània en benefici mutu”.

Núria Cadenes

Breus

Spanair alerta del perill del baix cost per a Barcelona

La companyia aèria catalana Spanair adverteix que l'eventual establiment de més línies de baix cost a l'aeroport del Prat, en al·lusió a Ryanair, està “en contradicció” amb la voluntat que tenen les administracions, les empreses i la societat civil, que la infraestructura esdevingui un intercanviador de vols intercontinentals. El seu president, Ferran Soriano, creu que la manca de vols de llarga distància és un obstacle per atreure seus de grans empreses a Barcelona enfront de Madrid. Tanmateix, destaca que actualment l'aeroport de Barcelona no té una línia aèria

Spanair aspira a liderar el mercat de la llarga distància a l'aeroport d'El Prat de Barcelona.

de referència. En aquest sentit, Spanair aspira a liderar el creixement de les operacions quan el cicle econòmic canviï. D'altra banda, Soriano no descarta una reducció de plantilla per conduir l'empresa al sanejament econòmic.

Bon Preu creix amb una dotzena de supermercats

La cadena de supermercats Bon Preu obrirà entre 10 i 12 establiments abans d'acabar l'any. El grup, propietat de la família Font Fabregó, compta en l'actualitat amb 72 establiments d'aquesta marca a Catalunya, a més de 25 amb l'ensenyia Esclat i 20 amb el distintiu Orangutan. En total, el grup compta amb més de 3.000 treballadors en plantilla i va facturar el 2008 uns 475 milions d'euros, un 8% més que en l'exercici anterior. A més, Bon Preu s'ha incorporat a l'Associació Catalana de l'Empresa Familiar de Retail per tal de compartir sinergies per a l'expansió.